

Kræfte det, at en autoriseret Læge allerede nu kan tiltales til Straf og til Erstatning, fordi han har begaaet, hvad der i Lægevidensskaben hedder en Kunstforfeelse, ligesaa vel som det jo for Exempel forekommer med Hensyn til Forbudsordre, der indenfor deres Kredse ere autoriserede Practicanter, at de tiltales for Kunstforfeelser og kunne idømmes Erstatning derfor. Man kan altsaa allerede nu tiltale de autoriserede Læger, det er der ikke nogen Tvivl om. Men man kan naturligvis kun vente at faae dem straffede for saadanne Feilgreb og Forfeelser, som efter Kunstens nuværende Standpunkt maae erklæres for at være ligefremme Forhændelser imod Kunsten, og hvilke Feil der efter Kunstens og Lægevidenskabens øieblikkelige Standpunkt er af den Art, det kan kun den øverste Lægeautoritet afgjøre. Der er altsaa Strafbarhed og Erstatningspligt for Lægerne, men det er paa den anden Side kun billigt og retfærdigt, at denne Strafbarhed og Erstatningspligt for den offentligt autoriserede Læge holdes indenfor stramme og snævre Grændser, thi man maa huske paa den hele Forskjel, der er tilstede. Den offentlige eller autoriserede Læge og den, der ikke er prøvet, kunne vel begge begaae Feil, skjøndt der er tusinde Gange saa megen Sandsynlighed for, at den sidste begaaer dem som den første; men, naar de begge begaae Feil, da er dog deres Stilling derved forskjellig. Den Ene handler nemlig i Tillid til den Kundskab, som han med Møje og Anvendelse af lang Tid har tilegnet sig. Denne Kundskab kan vel ikke blot for hans Vedkommende, men i det Hele for Dieblikket, være mangelfuld, idet der til en Tid ganske almindeligt af Lægerne kan tilraabes en Fremgangsmaade, som senere Opdagelser ville vise har været urigtig og skadelig, og idet der er fuldkomment af Vidensskaben adopterede Cure, som Vidensskaben om nogle Aar eller Aarhundreder erkjender for at have været skadelige, saa at Lægen altsaa har gjort Skade i dette Tilfælde. Men han har for det Første handlet i Tillid til den almindelig antagne og anerkjendte lægevidenskabelige Anskuelse, medens den Anden har gjort Skade, idet han leffindigt paatog sig Noget, som han selv vidste, at han ikke havde erhvervet sig Kund-

skab i eller Dygtighed til at udføre. Den autoriserede Læge har handlet i Tillid til den Kundskab, som han har stræbt at erhverve sig, og som Andre ved at sætte et Stempel paa ham have anerkjendt ham som værende i Besiddelse af, medens den uautoriserede Læge har handlet i Tillid til sig selv og som oftest med Bevidsthed om ingen Kundskab at have eller i ethvert Tilfælde i Tillid til en Kundskab, som han enten ikke har havt Mod til eller ikke har kunnet underkaste nogen Prøve, og med Hensyn til hvilken hans egen Tillidsfuldhed altsaa ikke størtes af nogen Dom. Men foruden dette er der en anden, meget vigtig Side, som man aldeles synes at glemme. Den offentligt autoriserede Læge er pligtig til at handle, naar han kaldes til en Syg i et farligt Tilfælde af hvilken som helst Art. Han kan da ikke sige: „Jeg har Betæneligheder derved; jeg vilde maaskee nok være tilbøielig til at foretage den og den Operation, men det var jo muligt, at en kyndigere Læge vilde sige, at den endnu ikke for Dieblikket var, hvad Lægerne kalde indiceret.“ Nei, han maa og skal tage en Beslutning. Han kan maaskee sige sig selv, at Operationen muligen kan blive høist farlig, og at det maaskee senere kan vise sig, at det havde været rigtigere og klogere ikke at foretage den, men han maa dog foretage den; det er hans Pligt at handle. Han kan ikke sige: „denne Syge vil jeg ikke have med at gjøre, thi det Tilfælde er for betænkeligt.“ Nei, han maa sige: „Jeg maa yde den Syge al den Hjælp, som jeg, forsaavidt jeg maa antage mig selv for at være i Besiddelse af Kjendskab til Lægekunsten efter Videnskabens nuværende Resultater, kan yde.“ Dette maa baade jo den private, men autoriserede Læge og i en endnu stærkere Grad den offentligt ansatte Læge sige sig selv. Dette er altsaa de to Punkter, som man maa holde sig for Die: den offentligt autoriserede Læge handler i Tillid til en Kundskab, som han har ladet prøve, og som man har forsikret ham om at være tilstrækkelig, og han handler ifølge en ubetinget Pligt. Vi vilde jo ikke ansætte Læger, hvis de kunde sige: „Vi ville ikke behandle det og det Tilfælde; vi refuserer det og ville ikke have dermed at gjøre“. Men fordi dette vel maa fremhæves, er dog Ansvarret ingenlunde